

Arnošt Goldflam

Strašidelná Šumava

Ilustrovala Petra Goldflamová Štětinová

Strašidelná Šumava

Strašidelná Šumava

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Arnošt Goldflam

Strašidelná Šumava – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Arnošt Goldflam

Strašidelná Šumava

Ilustrovala Petra Goldflamová Štětínová

© Arnošt Goldflam 2023

Illustrations © Petra Goldflamová Štětínová 2023

ISBN tištěné verze 978-80-264-4992-8

ISBN e-knihy 978-80-264-5041-2 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

Drazí čtenáři, malí i velcí,

když jsem psal povídky o Šumavě, tajemné a také strašidelné, stálo mě to dost námahy. Pomáhala mi celá rodina, žena Petra svými ilustracemi a také nápady, syn Oto-Antonín opravami a tématy, která mi třeba někdy chyběla, a dcera Mimi Irena duševní podporou. Těm knížku věnuji a za pomoc děkuji mnohokrát. Snad vás bude ta naše Šumava bavit a zajímat a vypravíte se tam – jen ne v noci, ať se neztratíte nebo neutonete v nějakém močále. Nebo nepotkáte nějakou příšeru či podivného vrahouna. Kniha je pro děti i rodiče, nejlépe, když ji budete číst spolu!

Váš Arnošt Goldflam

Utajený tábor

Šumava je krásný kus naší země. Husté lesy, voda, bažiny, prostě místo, kde si člověk může užívat všelijakých malebných zákoutí a tajemných míst. O mnohých už se psalo. V zimě plno sněhu, výletník tam může zabloudit, a dokonce i zmrznout. Někde nenarazíš na člověka dlouhé hodiny, lidské obydlí nevidět, pomoci se nedovoláš. Jdeš a jdeš, zdá se ti, že víš kam, šlápneš do mokrého bahna a propadneš se. Zmizíš a nikdo už tě nenajde. Vypráví se o jezerech, kde jsou ukryty poklady, zatím je však nikdo nevypátral. Lidé si však nedají pokoj a stále v nějaký objev doufají, a tak chodí hlubokými lesy, po cestách i cestičkách, nahoru a dolů. A přitom se může stát, že se ztratí navždy.

Jeden vášnivý turista posedlý objevováním krás přírody jezdíval na Šumavu léta. Myslel si, že to tam dobře zná, prošel tam snad každý kout. Chodíval sem a tam, dosud nikdy

nezabloudil, vždycky trefil někam, kde ho přece jen potkalo trochu štěstí. Narazil na nějaký opuštěný statek, chalupu, někoho místního, který mu ukázal cestu do civilizace. Když někdy zrovna nevěděl, kudy dál, přespal třeba pod lesním přístřeškem, v hustém křoví, v krmelci nebo v boudě pro turisty. Párkrát se ho dokonce ujali místní lidé, slitovali se nad ním, pomohli mu, poskytl mu nocleh a dali najíst.

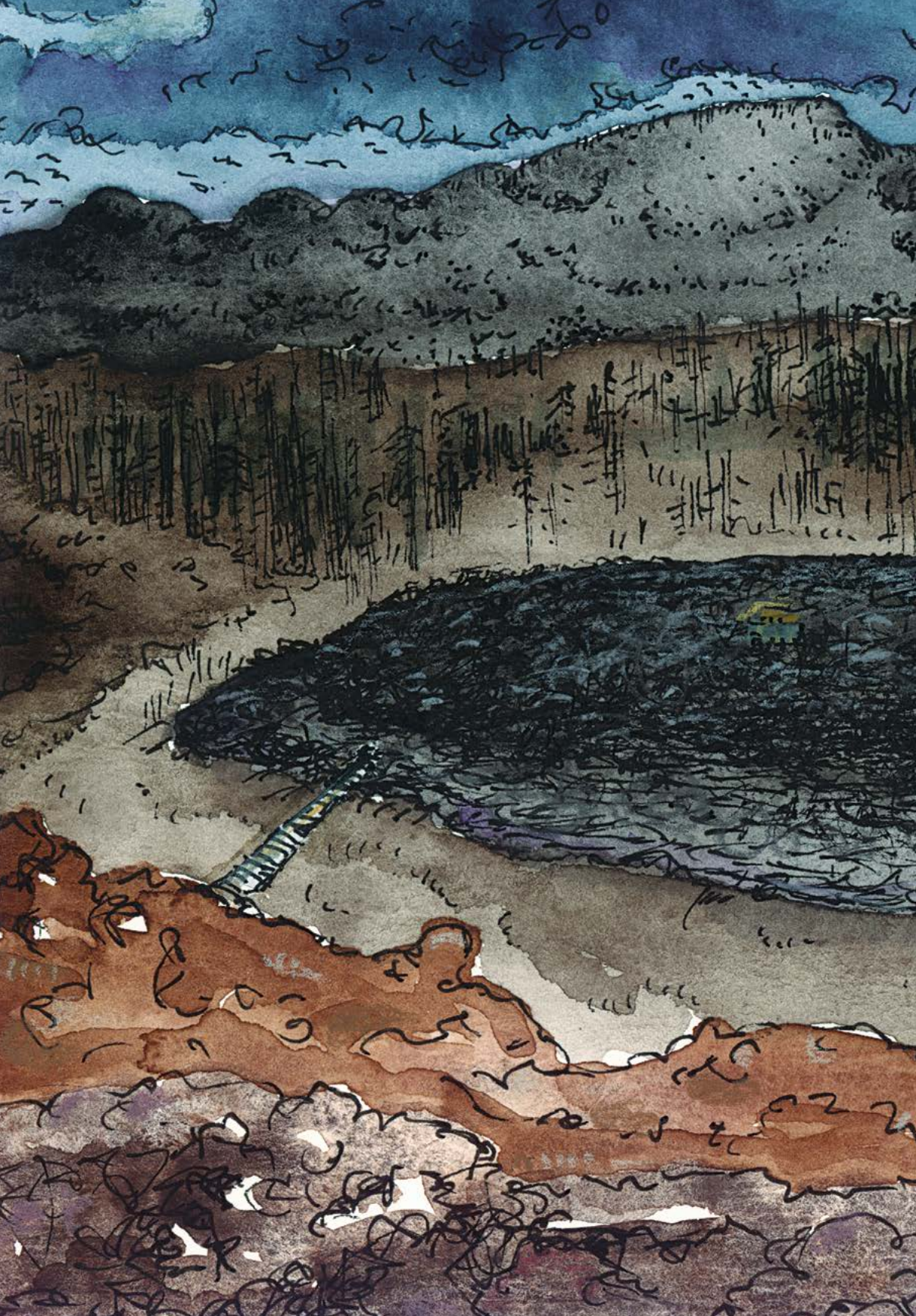
Rád se vydával do míst, kde ještě nikdy nikdo nebyl, hnán touhou objevovat něco nového, neznámého. Někdy měl sice namále, ale zatím to vždycky dobře dopadlo, takže si říkal, že má přece jen štěstí, a tak měl dost odvahy zkoušet to znovu a znovu. Byl samotář, rád chodíval sám a neznámými cestami.

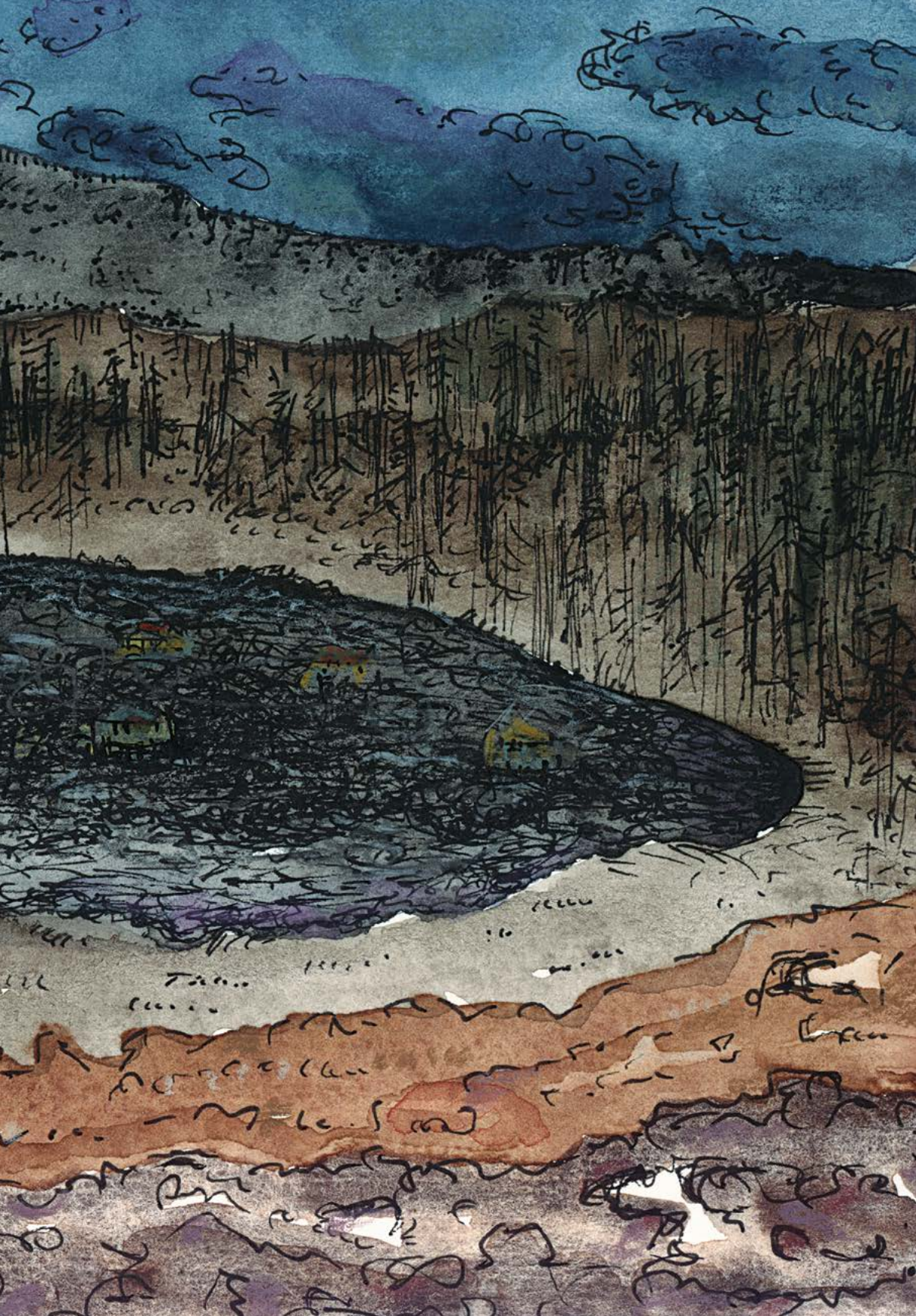
Jednoho dne se dostal k rašeliništi, kterému se říká Mrtvý luh. Lidská noha tam vkročí jen málokdy. Kráčel hustým lesem, prodíral se houštinami, z kopce a do kopce, až se před ním otevřel pohled na rozsáhlou mokřinu, uprostřed které byl docela velký ostrůvek, k němuž vedl jakýsi stlučený chodníček z úzkých prken. Na ostrůvku bylo vidět pár dřevěných srubů, vypadalo to jako nějaká trampská osada, postavená už před lety milovníky přírody a samoty. Vydal se tedy po chodníčku k těm záhadným a – jak to vypadalo – opuštěným srubům. Ani ten chodníček nebyl příliš pevný, některá prkna se viklala a dřevo pod ním skřípalo. Nebylo to lehké, lávka byla mokrá, někdy mu dokonce podklouzla noha, takže to bylo i dost nebezpečné. Byl samozřejmě zvědav, co tam objeví. Sruby zdálky vypadaly docela zachovale, nezdálo se však, že by byly využívány. Patrně nikdo nechtěl riskovat chůzi po tom

vratkém a kluzkém chodníčku, navíc bez velkých nadějí, že na ostrůvku něco objeví, a i kdyby, že by to stálo za řeč. Ovšem náš turista byl zvědavý a říkal si, že přece jen tu možná před lety mohla být nějaká kolonie lidí, kteří se oddělili od společnosti a rozhodli se žít po svém. Ale to už muselo být dávno. Uvažoval o tom, zatímco opatrně kráčel dál. Možná to mohlo být nějaké společenství spojené vírou, možná nějaká sekta, mohla v tom být i politika, pronásledování, těžko taky říct, v jaké době tu mohli žít. Náš turista se cítil jako vědec, který je nadosah velkému objevu. Jak se pomalu blížil ke svému cíli, pocítil v nitru rozechvění, napětí i zvědavost.

Když tedy konečně opustil vratký chodníček a nohama spočinul na pevné zemi, bylo to pro něho ulehčení, byť ještě nevěděl, co tu na něj čeká. V hlavě cítil jakýsi podivný šum, jako by se ocitl na mořském břehu, kam bez ustání dorážel příboj. Asi to nepůsobily ani tak vlny, jako spíše nervozita.

Srubů bylo pět, země kolem nich byla zarostlá hustou trávou a řídkými křovisky. Lidské stopy vidět nebyly, patrně tudy už dávno nikdo nešel. Pan Vrána, tak se totiž náš poutník jmenoval, si řekl, že napřed obhlédne okolí srubů a pak teprve se zkusí podívat dovnitř. Tak to všechno obešel, našel však jen zrezivělé hrábě, starou motyku a rozpadlé kolečko, nic víc. Došel k prvnímu srubu a chvíli rozvažoval, má-li vejít dovnitř. Po chvíli přece jen do dveří strčil a ty se otevřely překvapivě lehce. Vešel a uvnitř se rozprchl houf myší, patrně je vyplašil, nejspíš nikoho nečekaly, možná ani člověka nikdy neviděly. Rozhlédl se, ale nebyl nikterak překvapen. Vnitřek

srubu tvořila jedna velká místnost. Byla poloprázdná. Postel, pak hrubý stůl z otesaných trámů, ohniště, vlastně spíš takový improvizovaný krb, pár stoliček různě rozestavěných, či přesněji rozházených po místnosti. Na stole keramické mísy, dřevěné lžíce a napichovátka, takové vidličky o dvou zubech. V rohu pak skříň bez dveří, také z trámů nahrubo sbitých a otesaných sekýrou. Vypadalo to, jako by se sem obyvatelé srubu nastěhovali ve spěchu a všechno potřebné si museli vyrobit. Ale teď už tu nejspíš dávno nikdo nebydlel. Přesto tu nebyl prach, jak by se dalo čekat. Jako by někdo ze srubu odešel, poklidil po sobě, vše otřel a čekal, že se snad časem vrátí zpět. Přece však byl vzduch uvnitř trochu zkažený, jistě tu nebylo dlouho větráno. Pan Vrána vyšel ven, zhluboka se nadechl a zamířil k dalšímu srubu. Napětí poněkud pominulo poté, co ho první srub nijak nevystrašil, prostě to tam bylo jen staré a poněkud zatuchlé. Okny dovnitř ještě dopadalo denní světlo, však bylo nedlouho po poledni. Nebylo se tady čeho obávat.

Druhý srub byl uvnitř v podstatě stejný jako ten první. Jen pod těžkým stolem, který se mu podařilo odsunout, byl jakýsi čtvercový poklop. Nadzvedl jej, pod ním však zela prázdnota. Na podlaze bylo vlhko, jinak nikde nic. Vrána tedy přisunul namáhavě stůl zase zpět a prohledal zbytek stavení. Ve skříni viselo nějaké roucho, snad pánská noční košile, dlouhá a z tuhého světlého plátna. Měla našité kapsy a v nich bylo zrní. Vrána ho vzal do ruky a promnul. Mezi zrním byl vyschlý prst s železným kroužkem. Asi tam byl už dlouho a zapomnělo se na něj. Pan Vrána vyhlédl z okna, jestli někoho neuvidí, ale